

0417 – 17. april

Alt det dere ber om i deres bønner, tro at dere får det, og det skal bli gitt dere. Mark 11: 24.

For å kunne be i tro er det ikke nok at vi bare gjentar Guds løfter om bønnehørelse med munnen. Men framfor alt at vi tar hvert eneste løftes ord til oss og grunner på dem i hjertet. Spesielt bør vi da stoppe opp for disse tingene:

Først hvilke egenskaper kjennetegner ham som har gitt løftet. Som f. eks. Guds barmhjertighet – at det er en enestående barmhjertighet, en evig og uforanderlig barmhjertighet. At den er nøyaktig den samme i dette øyeblikk, like varm og brennende som da løftet ble gitt.

Videre den makt han hadde som gav løftet. At det er en guddommelig allmakt. At «for Gud er ingenting umulig», at «Herrens høyre hånd kan forvandle alt», «han som er i stand til å gjøre langt mer enn alt det vi ber om eller forstår».

Og til slutt også den sannferdighet vi kan regne med hos ham som har gitt løftene. At det er umulig at Gud skulle kunne lyve. At «han er Gud og ikke et menneske». Ja, at han også, for å gi oss en enda større overbevisning, har stadfestet løftene sine med en ed. For apostelen sier: «Da Gud ville vise løftets arvinger desto mer klart hvor urokkelig hans vilje er, gikk han imellom og stadfestet det med en ed».

Disse tre Guds egenskaper; hans brennende, kjærlige barmhjertighet, hans guddommelige allmakt, og hans evige sannferdighet, utgjør, som en åndens mann sier, det tredoble reipet som Gud gjennom sitt ord har firt ned til oss fra himmelen.

For at hver eneste en som tar imot dette, og holder fast på det, alltid skal frelses og hjelpes opp, om så «vannstrømmer skyller over meg». Ja, skal også til sist med det samme reipet løftes opp til himmelen.

For det andre bør også troens bønn ha både som utgangspunkt og siktepunkt vår mellommann, Kristus, som person, og hans gjerning. Troens bønn må hele tiden ha blikket rettet mot hans fullbrakte verk, hvor høyt Gud elsker sin Sønn, og alt det han har gjort og fullbrakt for oss. Og så holde akkurat det fram for Gud i bønnen. Det er dette som er å be i Jesu navn! Og Jesus sa: «Alt det dere ber Faderen om i mitt navn, skal han gi dere».

Når Moses ba, sa han: «Vær nådig overfor dette folks ondskap. Kom i hu dine tjenere Abraham, Isak og Israel!» Og vi har en som er større enn Abraham, Isak og Israel. Vi skal si: Kom i hu din tjener Jesus Kristus, din elskede Sønn, vår Herre og den som har stadfestet løftene. Og se for hans skyld i nåde mot vår ondskap! Se ikke på oss, men på din Sønn. Vi er fulle av skrøpelighet. I ham er, som du vet, vår verdighet. Fordi din elskede Sønn har tatt seg av oss, forløst og kjøpt oss, og dermed gjort oss til sine. Og fordi du elsker din Sønn og hans fullbrakte verk, ber vi: Vær oss nådig for hans skyld! Ikke for vår skyld, Herre. Nei, ikke for vår skyld, men for din Sønns skyld. For bare han er velbehagelig for deg. Vær nådig mot oss, og gjør med oss etter det du selv har sagt!

For det tredje bør troens bønn ha Guds navns ære som mål. Vi skal si som David: «Hvem vil prise deg i Dødsriket». Hvis du derimot frelser så stor og uverdigg en synder som meg, vil lovprisning opphøre

deg i all evighet. For jo større synder du forlater, desto mer viser du jo din barmhjertighet. Jo større nød og elendighet du utfrir noen fra, desto større blir din godhet og din makt. Og like stor som du viser din nåde, like stor skal også lovprisningen til deg og ditt navns ære bli.

Og hva skulle ikke Gud gjerne gjøre for sitt store navns skyld! Derfor ba også David slik: «For ditt navns skyld, Herre, tilgi også min misgjerning, for den er stor».

På denne måten opphøyer vi Guds ære når vi minner ham om hans ord. Og hva skulle han ikke da gjerne ville gjøre, når det er hans ære vi vil opphøye? «Han kan ikke fornekte seg selv». Og dette er også det mest velbehagelige for Gud vi kan gjøre mot ham. For jo mer vi tar Gud på ordet, og tror ham, desto mer gir vi ham ære, slik det står skrevet: «Abraham ble sterk i sin tro i det han gav Gud æren».

Så gjenstår det bare å anvende dette på oss selv, og gjøre bruk av det. Huske hvilke løfter, og hvordan de er gitt oss. Og så, i alle våre behov og bekymringer holde disse fram for Gud i barnlig tro, mens vi ber: «Gjør, Herre, som du selv har sagt!»

Men hvem kan telle alle de nådens rike ord vår himmelske Far har talt for å uttrykke sitt hjertes kjærlighets rikdom mot oss? Som han ville bruke for å dra de fortapte og skye menneskebarna til seg. Og med samme mål har han også befalt oss å komme til ham i all vår nød, med bønn og påkallelse. Og samtidig også gitt oss de konkrete løftene om at han vil bønnehøre oss.

Han sier selv: «Jeg skal fryde meg over dem, så jeg gjør godt imot dem». Han befaler oss: «Kall på meg på nødens dag, så skal jeg utfri deg, og du skal prise meg. Be, og det skal bli gitt dere. Let, og dere skal finne. Bank på, og det skal bli åpnet for dere. Sannelig, Sannelig sier jeg dere; alt det dere ber Faderen om i mitt navn, skal han gi dere. Igjen sier jeg dere: Alt det to av dere på jorden blir enige om å be om, hva det så er, skal de få av min Far i himmelen».